

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Marzena Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. N.**

przeciwko **Izbie Celnej we W.**

o zapłatę odsetek

I. zasądza od strony pozwanej Izby Celnej we W. na rzecz powoda J. N. kwotę 152,79 zł (słownie: sto pięćdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt dziewięć groszy);

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;

IV. nie obciąża powoda kosztami postępowania;

V. ustala, że nieuiszczone koszty sądowe, od których strony były zwolnione z mocy ustawy, obciążają Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 31 grudnia 2013 r. powód **J. N.** wniósł powództwo o zapłatę kwoty 202,53 zł tytułem zaległych odsetek za wypłaconą mu z opóźnieniem uzupełniającą dopłatę do wypoczynku za rok 2010.

Uzasadniając swe żądanie wskazał, że w roku 2010 otrzymał dopłatę do wypoczynku za rok 2010 w wysokości 238 zł obliczoną na podstawie Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2013 roku wskazał, że powinien otrzymać dopłatę według rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000 roku w sprawie rodzaju i zakresu świadczeń socjalnych, które mogą być przyznane funkcjonariuszom celnym oraz członkom ich rodzin, a zatem dopłatę wyższą, niż tę którą otrzymał. W związku z powyższym powód złożył wniosek o dopłatę należnej mu części wraz z odsetkami. W dniu 28.06.2013r. jego wniosek został uwzględniony w części przez stronę pozwaną tj. strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę 498,82 zł jako uzupełnienie samej kwoty głównej wypoczynek za rok 2010. Powód wskazał, że otrzymał jedynie kwotę 8,90 zł tytułem zaległych odsetek. Nie otrzymał w całości odsetek za ponad dwuletnią zwłokę w wypłacie powyższej kwoty i tych odsetek dochodzi właśnie w tym postępowaniu. W uzasadnieniu prawnym roszczenia powód wskazał, że na mocy przepisu art. 135 ust. 1 i 2 ustawy o Służbie Celnej z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej funkcjonariuszom i członkom ich rodzin, byłym funkcjonariuszom, w tym emerytom i rencistom i członkom ich rodzin, mogą być przyznawane świadczenia socjalne. Rada Ministrów określa,

w drodze rozporządzenia, podmioty uprawnione do wypłaty świadczeń socjalnych, rodzaj i zakres tych świadczeń, sposób obliczania i ich wysokość, terminy rozliczeń oraz wypłaty, uwzględniając prawidłowość wypłacanych świadczeń oraz warunki korzystania z tych świadczeń. Zakres świadczeń socjalnych należnych funkcjonariuszom celnym oraz członkom ich rodzin od 11 maja 2000 roku regulowały przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 maja 2000 roku w sprawie rodzaju i zakresu świadczeń socjalnych, które mogą być przyznane funkcjonariuszom celnym oraz członkom ich rodzin. Powyższe rozporządzenie zostało zastąpione przez Rozporządzenie Rady Ministrów z 16 lutego 2010 r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin. Rozporządzenie to (zgodnie z jego §11) weszło w życie z dniem 20 marca 2010 r. W treści w/w Rozporządzenia znalazł się zapis, iż „do wniosków w sprawach o przyznanie świadczeń socjalnych przysługujących w 2010 r, złożonych i nierozpatrzonej przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, stosuje się przepisy tego rozporządzenia”. W dniu 23 kwietnia 2013 roku Trybunał Konstytucyjny wydał wyrok, w którym stwierdził, iż „§10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin w zakresie, w jakim odnosi się do dopłaty do wypoczynku, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej” (wyrok TK z dnia 23 kwietnia 2013 roku, sygn. akt P 44/10, Dz. U. z 2013 r., póź. 549) Powyższy wyrok oznaczał jednoznacznie, iż wniosek powódki powinien być rozpoznany na zasadach określonych w Rozporządzeniu z roku 2000 (a był rozpoznany na zasadach określonych w Rozporządzeniu z roku 2010). Strona pozwana po wniosku powoda wypłaciła mu brakującą różnicę w należnej jej dopłacie za wypoczynek, ale bez pełnej kwoty odsetek za zwłokę, która trwała ponad 2 lata. W tej sytuacji powód domaga się od strony pozwanej również zapłaty tychże odsetek. W zakresie odsetek powód dodatkowo wskazał, że żądanie odsetek wynika również z treści art. 165 ust. 4 ustawy o Służbie Celnej, który stanowi iż „w przypadku zwłoki w wypłacie uposażenia, innych świadczeń oraz należności pieniężnych funkcjonariuszowi przysługują odsetki ustawowe od dnia, w którym uposażenie, inne świadczenie lub należności stały się wymagalne. W ocenie powoda, wymagalność jego roszczenia istnieje od daty, w której wypłacono mu pierwszą (niepełną) dopłatę, już wówczas bowiem strona pozwana mogła i powinna wypłacić całą dopłatę obliczoną na podstawie Rozporządzenia z roku 2000. Tym samym strona pozwana nie wypłacając mu należności popadła w zwłokę, za którą należą się powodowi odsetki. Powód wskazał, że bez znaczenia pozostaje fakt czekania przez organy celne na wyrok Trybunału Konstytucyjnego, albowiem organy celne (jak każde inne organy państwowe) obowiązane są działać na podstawie prawa zgodnego z Konstytucją i ewidentne było od samego początku, że przepis §10 Rozporządzenia roku 2010 był niekonstytucyjny.

W dniu 24 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieście Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał nakaz zapłaty, w którym nakazał stronie pozwanej Izbie Celnej, żeby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia tego nakazu zapłaciła na rzecz powoda kwotę 202,53 zł.

W sprzeciwie od w/w nakazu zapłaty strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa nie kwestionując stanu faktycznego wskazanego przez powofofs, lecz kwestionując uzasadnienie prawne podstawy żądania roszczenia powofofs.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazała, że biorąc pod uwagę perspektywne działanie orzeczenia Konstytucyjnego, powodowi przysługują tylko odsetki za okres od dnia opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2013 r., sygn. akt P 44/10 tj. od dnia 10 maja 2013r. Strona pozwana wskazała, że zagadnienie intertemporalnego działania wyroku Trybunału Konstytucyjnego nie jest w orzecznictwie i doktrynie jednolicie interpretowane. Niemniej jednak sam Trybunał Konstytucyjny prezentuje stanowisko wyrażone przez prof. Marka Safjana, wedle którego „zdaje się być pewne, że utrata mocy obowiązującej przepisu uznanego za niezgodny z Konstytucją powstaje dopiero z chwilą wejścia w życie orzeczenia TK, a nie wcześniej – orzeczenie ma więc charakter prawotwórczy, aczkolwiek jest to akt negatywny.” Podniesiono także, że „utrata mocy obowiązującej nie oznacza unieważnienia istniejącego wcześniej stanu prawnego, które prowadziłyby do automatycznego unicestwienia z tą chwilą wszystkich wcześniejszych konsekwencji prawnych; eliminacja tych skutków będzie wymagała podjęcia odpowiednich rozstrzygnięć w sferze stosowania prawa (argument z art.190 ust.4 Konstytucji); do momentu zakwestionowania zaistniałych wcześniej skutków prawnych muszą być one uznawane za prawnie doniosłe (nie upadają więc automatycznie czynności prawne zdziałane pod rządem przepisów niezgodnych z Konstytucją, nie tracą ważności nabyte na podstawie tych przepisów prawa, nie podlegają automatycznemu uchyleniu wydane wcześniej orzeczenia i decyzje). Podniesiono, że „całość analizowanych regulacji przemawia (mimo wszystkich wątpliwości)

zdecydowanie silniej za perspektywnym oddziaływaniem orzeczeń TK" Zgodnie z art. 165 ust. 4 ustawy o Służbie Celnej, w przypadku zwłoki wypłacie uposażenia, innych świadczeń oraz należności pieniężnych funkcjonariuszowi przysługują odsetki ustawowe od dnia, w którym uposażenie, inne świadczenie lub należność pieniężna stała się wymagalna. Z powyższego przepisu jednoznacznie wynika, że aby odsetki były należne, pracodawca musi pozostawać w zwłoce z wypłatą świadczenia. Do wypłaty odsetek nie jest więc wystarczające zwykle opóźnienie, jak ma to miejsce na gruncie kodeksu cywilnego. Z uwagi na odrębną regulację w ustawie o Służbie Celnej w tej materii, art. 481 § 1 kodeksu cywilnego nie ma w niniejszej sprawie zastosowania. Mając na uwadze powyższy pogląd pozwana podnosi, że przed ogłoszeniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego nie była w zwłoce, tj. opóźnieniu przez siebie zawinionym i spełnieniu świadczenia. Pozwana jako pracodawca zastosowała w dniu wypłaty świadczenia socjalnego za 2010 rok obowiązujące przepisy prawa, w tym § 10 Rozporządzenia z dnia 16 lutego 2010 r., uznany później jako niezgodny z Konstytucją RP. Trudno zatem mówić o jakimkolwiek zawinieniu pozwanej, za które winna ona ponosić odpowiedzialność. Nie bez znaczenia jest też okoliczność, że pozwana jest podmiotem finansowanym ze środków publicznych, podlegającym zasadom dyscypliny budżetowej. Tym samym jakakolwiek wypłata środków musi mieć uzasadnienie w przepisach powszechnie obowiązującego prawa, których interpretacja i stosowanie nie mogą budzić wątpliwości. Dodatkowo strona pozwana wskazała, że nawet wymagalność roszczenia nie jest zawsze jednoznaczna z opóźnieniem dłużnika, bowiem stan ten pojawia się dopiero wtedy, gdy dłużnik nie spełnia bezspornego co do zasady i wysokości świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela (wyrok SN z dnia 15 stycznia 2004r., II CK Praw. 2006, nr 2, s.91). (...) Samo jednak spełnienie świadczenia musi być możliwe i jednocześnie nie mogą istnieć przyczyny prawne usprawiedliwiające powstrzymanie się dłużnika z wykonaniem zobowiązania (...) Wskazuje się zatem w orzecznictwie i doktrynie, że w przypadku istnienia przeszkód prawnych, wyłączone jest istnienie opóźnienia w spełnieniu przez dłużnika świadczenia.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód pełni służbę w Izbie Celnej od 1988 r., posiada stopień Aspiranta Celnego i pracuje na stanowisku starszego specjalisty Służby Celnej.

(bezsporne)

Powód w roku 2010 otrzymał dopłatę do wypoczynku za rok 2010 w wysokości 238 zł.

W związku z tym, że powód złożył wniosek o uzupełniającą dopłatę do wypoczynku w roku 2013 r za rok 2010, strona pozwana wypłaciła powodowi w dniu 28 czerwca 2013 r. drugą część dopłaty do wypoczynku w kwocie 498,82 zł.

W dniu 28 czerwca 2013 r. strona pozwana wypłaciła na rzecz powoda kwotę 8,90 zł tytułem odsetek od dopłaty do wypoczynku za rok 2010 za okres od 9 maja 2013 r. do dnia wypłaty tj do dnia 28 czerwca 2013 r.

(bezsporne)

Kwota odsetek należnych powodowi wyliczona od kwoty 498,82 zł tj. kwoty świadczenia socjalnego w postaci dopłaty do wypoczynku za 2010 rok wypłacona powodowi w dniu 28 czerwca 2013 r. za okres:

- od dnia 22 kwietnia 2010 r. do dnia 9 maja 2013 r. wynosi kwotę 202,53 zł

- od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 9 maja 2013 r. wynosi kwotę 152,79 zł

Dowód : - pismo pełnomocnika strony pozwanej z dnia 7 kwietnia 2014 r. k. 24

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w części.

W niniejszej sprawie stan faktyczny nie był sporny między stronami.

Bezspornym było, że strona pozwana wypłaciła powodowi drugą część świadczenia socjalnego – dopłaty do wypoczynku za rok 2010 w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2013 r. (I PK 44/10 opubl. OTK-A 2013/4/39, Dz.U.2013/549) w którym Trybunał Konstytucyjny orzekł, że „, § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 33, poz. 177 oraz z 2012 r. poz. 197) w zakresie, w jakim odnosi się do dopłaty do wypoczynku, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”.

Kwota i data wypłaty tej kwoty nie było sporne między stronami.

Spornym jest fakt, od kiedy powód może domagać się odsetek z tytułu wypłaty tej kwoty, tj. od jakiej daty można uznać, że roszczenie powoda było wymagalne.

W niniejszej sprawie Sąd uznał, że roszczenie powoda wypłacone przez stronę pozwaną z tytułu dopłaty do wypoczynku stało się wymagalne z ostatnim dniem roku kalendarzowego, kiedy funkcjonariusze nabyli prawo do urlopu, zatem zasadnym było przyznanie odsetek za zwłokę od dnia 1 stycznia 2011 r.

Sąd nie podzielił stanowiska powoda, że roszczenia ich były wymagalne od dnia 27 marca 2010 r. gdyż nie można uznać, aby roszczenie powoda stało się wymagalne z dniem złożenia wniosku o wypłatę świadczenia socjalnego, ani też z dniem przyznania pierwszej części świadczenia socjalnego, bowiem żaden bowiem przepis prawa pracy nie określał ściśle daty, kiedy pracodawca zobowiązany jest do wypłaty dopłaty do wypoczynku, zatem należy uznać, że roszczenie powoda stało się wymagalne dopiero z ostatnim dniem roku, za który domaga się dopłaty tj z dniem 31 grudnia 2010 r.,

Nie można również przyjąć za zasadne stanowisko strony pozwanej, że dopiero z chwilą wydania wyroku przez Trybunał Konstytucyjny z dnia 23 kwietnia 2013 r. sygn akt PK 44/10 nastąpiła wymagalność roszczenia powoda.

Istnieją wprawdzie w doktrynie wątpliwości w zakresie intertemporalnego zastosowania orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego wskazując, iż utrata mocy obowiązującego przepisu uznanego za niezgodny z Konstytucją RP następuje dopiero z chwilą wejścia w życie orzeczenia Trybunału, lecz odnosząc się do stanowiska strony pozwanej, należy wskazać na nadrzędną regulację Konstytucji RP stanowiącej w art. 190 ust. 1 i 3, że orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego. Termin ten nie może przekroczyć osiemnastu miesięcy, gdy chodzi o ustawę, a gdy chodzi o inny akt normatywny - dwunastu miesięcy. W przypadku orzeczeń, które wiążą się z nakładami finansowymi nie przewidzianymi w ustawie budżetowej, Trybunał Konstytucyjny określa termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego po zapoznaniu się z opinią Rady Ministrów.

Zgodnie z najnowszą linią orzecznictwem, na co wskazuje m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 maja 2010 r. III UK 2/10 (opubl. OSNP 2011/21-22/278) skutkiem utraty domniemania konstytucyjności ustawy w konsekwencji wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku stwierdzającego niezgodność jej przepisu z Konstytucją, jest obowiązek zapewnienia przez sądy orzekające w sprawach, w których przepis ten ma zastosowanie, stanu zgodnego z Konstytucją wynikającego z wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Jak wskazuje Sąd Apelacyjny w Rzeszowie z dnia 11 lipca 2013 r. (sygn. III AUa 390/13, opubl. LEX nr 1342371) przepis art. 190 ust. 4 Konstytucji, który określa następstwa prawne wydania prawomocnego orzeczenia sądowego na podstawie normy prawnej uznanej za niekonstytucyjną nie znosi automatycznie skutków wadliwej normy, która stanowiła podstawę wydania orzeczeń sądowych, wskazując na konieczność podjęcia przez uprawnione podmioty działań dla danego rodzaju postępowań, a to celem wzruszenia wadliwego rozstrzygnięcia. Powołany wyżej przepis odnosi się zatem do okresu sprzed wydania przez Trybunał orzeczenia. Skoro może być wzruszone prawomocne orzeczenie wydane przed datą wejścia w życie orzeczenia Trybunału, to nie można przyjmować, iż norma prawna uznana za niekonstytucyjną ma być stosowana do stanów faktycznych sprzed orzeczenia Trybunału. Zatem w zakresie stosowania prawa wyrok Trybunału odnosi skutek retroaktywny, wpływając na ocenę prawną stanów faktycznych powstałych w okresie poprzedzającym wejście w życie orzeczeń Trybunału.

Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 18 maja 2010 r., III UK 2/10, że skutkiem utraty domniemania konstytucyjności ustawy w konsekwencji wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku stwierdzającego niezgodność jej przepisu z Konstytucją, jest obowiązek zapewnienia przez sądy orzekające w sprawach, w których przepis ten ma zastosowanie, stanu zgodnego z Konstytucją wynikającego z wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

Także w uchwale z dnia 23 stycznia 2001 r. Sąd Najwyższy (sygn. III ZP 30/00, OSNP 2001/23/685) podkreślił, że skoro ogłoszenie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego o niekonstytucyjności zakwestionowanego przepisu powoduje utratę jego mocy obowiązującej - to znaczy, że do daty ogłoszenia orzeczenia przepis ten obowiązywał. Utrata mocy obowiązującej nie jest bowiem równoznaczna ze stwierdzeniem nieważności przepisu, której przypisuje się skutek *ex tunc*. Niewątpliwie każde orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego należy traktować indywidualnie i poprzez zestawienie sentencji z uzasadnieniem *ad casum* poszukiwać stanowiska Trybunału w zakresie skutków temporalnych wydanego rozstrzygnięcia (vide wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 października 2013 r., II FSK 2426/11, opubl. LEX nr 1378193).

Powyższe stanowiska judykatury prowadzą jednoznacznie do konkluzji, iż orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego wywołują skutek wsteczny czyli usuwają zakwestionowaną normę prawną od chwili jej wejścia w życie.

Wobec powyższego Sąd doszedł do przekonania, że utrata mocy obowiązującego przepisu § 10 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 2010 r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin wywoływała skutek wsteczny. Co za tym idzie do sytuacji powodów, którzy złożyli wnioski o dokonanie wypłaty świadczenia socjalnego w postaci dopłaty do wypoczynku w roku 2010, znajdują zastosowanie przepisy poprzednio obowiązującego rozporządzenia z dnia 11 maja 2000 r.

Zgodnie z art. 481 § 1 kodeksu cywilnego, w sytuacji, w której dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 481 § 1 k.c.).

Zgodnie z art. 165 ust 4 ustawy z 27.08.2009 r. o Służbie Celnej (Dz.U. z 2009 r., nr 168, poz. 1323 ze zm.) uprawnienie do odsetek przysługują funkcjonariuszom w przypadku zwłoki w wypłacie uposażenia, innych świadczeń oraz należności pieniężnych od dnia, w którym uposażenie, inne świadczenie lub należność pieniężna stały się wymagalne.

Sąd nie podzielił poglądu strony pozwanej, że skoro do 23.04.2013 r. obowiązywały niekonstytucyjne przepisy Rozporządzenie Rady Ministrów z 16.02.2010 r. w sprawie świadczeń socjalnych funkcjonariuszy celnych i członków ich rodzin, to może ona skutecznie uchylić się od zapłaty odsetek powołując się na swój brak zawinienia.

Wskazać należy, że strona pozwana jako *statio fisci* nie może skutecznie wywodzić, że w sposób niezawiniony nie wypłacono świadczenia, w sytuacji gdy opóźnienie wynikało z wadliwych działań Państwa polegających na wydaniu aktu normatywnego z naruszeniem zasad konstytucyjnych. Jakkolwiek z punktu widzenia prawa pracy pracodawca (konkretna *statio fisci*) nie jest tożsamy podmiotowo z organem tworzącym wadliwą normę prawną, z ustrojowego punktu widzenia jednak doszło do połączenia funkcji ustawodawcy i pracodawcy (akt normatywny wydał organ władzy państwowej, która jednocześnie wykonuje swe czynności za pomocą pozwanej *statio fisci*).

Koncepcja, iż w takiej sytuacji dłużnik uchybił terminowi do spełnienia świadczenia z przyczyn od siebie niezależnych jest sztuczna i sprzeczna z ustrojową pozycją służby celnej.

W niniejszej sprawie powód domagał się odsetek w kwocie 202,53 zł uznając, że wymagalność jego roszczeń nastąpiła od dnia 27 marca 2010 r.

Sąd nie podzielał stanowiska powoda, że roszczenie jego były wymagalne od dnia 27 marca 2010 r. gdyż nie można uznać, aby roszczenie powoda stało się wymagalne z dniem złożenia wniosku o wypłatę świadczenia socjalnego, ani też

z dniem przyznania pierwszej części świadczenia socjalnego, lecz dopiero z ostatnim dniem roku, za który domaga się dopłaty tj z dniem 31 grudnia 2010 r. w pkt I wyroku zasądził jedynie odsetki za okres od 1 stycznia 2011 r. oddalając dalej idące powództwo powoda o zapłatę odsetek w punkcie II wyroku.

Należy wskazać, że niespornym było również, że strona pozwana wypłaciła powodowi odsetki za okres od 9 maja 2013 r. do 28 czerwca 2013 r. zatem zasądzone w pkt I wyroku kwota uwzględnia w/w wypłatę.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł z urzędu na podstawie art. 477² § 1 k.p.c w zakresie całości żądania albowiem dochodzone kwoty nie przekraczały pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracowników (punkt III sentencji wyroku).

Orzeczenie o kosztach postępowania w pkt IV wyroku, Sąd oparł o treść art. 100 kpc w zw. 102 kpc, gdyż powód uległ w postępowaniu jedynie w nieznacznym zakresie.

Zważywszy na ustawowe zwolnienie strony pozwanej Izby Celnej we W. jako jednostki organizacyjnej Skarbu Państwa wynikające z art. 94 u.k.s.c. oraz na ustawowe zwolnienie powoda jako pracownika (art. 96 ust. 1 pkt 4 u.k.s.c.) nieuiszczone koszty sądowe w postaci opłaty sądowej od pozwu na podstawie art. 113 u.k.s.c. zaliczono na rachunek Skarbu Państwa (punkt V sentencji wyroku).